

Sygn. akt III CSK 192/20

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku R. C.
przy uczestnictwie J. C.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 stycznia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 12 lutego 2020 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Niniejsza sprawa dotyczy podziału majątku wspólnego byłych małżonków. Istota problemu podniesionego w skardze kasacyjnej sprowadza się do pytania o sposób rozliczenia składników majątku wspólnego wniesionych jako wkład do spółki cywilnej (która istnieje nadal w chwili orzekania o podziale majątku). W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy wskazał na występowanie w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych dwóch

różnych metod rozstrzygania problemów tego rodzaju, wskazując, że różnice między nimi wynikają z rozbieżności w stanach faktycznych rozpoznawanych spraw. Na tym tle Sąd Okręgowy stwierdził, że wkład wniesiony do spółki powinien zostać rozliczony w oparciu o wartość składających się na niego rzeczy, nie zaś w oparciu o fikcyjną wartość udziału, która przysługiwałaby małżonkowi w razie wystąpienia ze spółki w chwili ustania małżeńskiej wspólności majątkowej. Skarga kasacyjna zmierza do zakwestionowania tego poglądu, wskazując na jego sprzeczność z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., III CZP 9/08. W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że koncepcja hipotetycznej wartości udziału ma charakter uniwersalny, przeciwne zaś stanowisko (reprezentowane w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2004 r., III CZP 46/04) należy uznać za wyjątkowe i zdeterminowane konkretnymi okolicznościami faktycznymi sprawy. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu skargi kasacyjnej jest bardzo lakoniczna i nie pozwala stwierdzić, by skarga zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania, w szczególności zaś, by była ona oczywiście uzasadniona. Problem rozbieżności między dwoma poglądami orzecznictwa został dość szczegółowo omówiony przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Sąd Okręgowy w spójny i przekonujący sposób wyjaśnił przy tym, dlaczego - z uwagi na okoliczności sprawy - dokonał wyboru innej metody niż wskazana w skardze kasacyjnej. Z tego punktu widzenia nie można przyjąć, by zaskarżone orzeczenie było wadliwe w oczywisty i rażący sposób, a zatem, by zachodziła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na którą wskazano w skardze kasacyjnej.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.